

Fejér Vilmos

(Holdvilág, 1904. 06. 13. – Székesfehérvár, 1986. 05. 31.)

Összeállította: ifj. Fejér Vilmos

Mérnöki tanulmányait a Budapesti Királyi József Nádor Műszaki Egyetemen végezte. 1929-től Székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatalnál, majd 1931-től a Kapos Vízi Társulatnál dolgozott. A II. Világháború után Székesfehérvári Vízgazdálkodási Körzet Szekszárdi Ár-és belvízvédelmi Kirendeltségének vezetője, majd műszaki vezetője. 1953-tól a megalakuló Székesfehérvári Vízügyi Igazgatóság műszaki vezetője, majd igazgatóhelyettese. Irányítása alatt alakult át az Igazgatóság és ennek alapján alakították ki a későbbi korszerű igazgatósági szervezetet. Részt vett és irányította az 1954-es és 1956-os árvízvédekezést és az 1963-as rendkívüli belvízvédekezést. Jelentős szerepe volt a Balaton és Velencei Tavi vízgazdálkodási fejlesztési programok elindításában.

1904. június 13-án született Erdélyben, Holdvilág községben (Nagyküküllő vm.), ahol édesapja, mint mérnök – aki a Segesvári Általános Építészeti Hivatalnál dolgozott – külszolgálatban épített hidat a Nagyküküllő folyón.

Elemi iskoláit Segesváron és Zilahon végezte. Középiskolai tanulmányait a Zilahi Wesselényi Kollégiumban folytatta, ahol 1922-ben érettségizett. Magyarországra történő visszahonosítása tette lehetővé, hogy beiratkozzon a Budapesti Királyi József Nádor Műszaki Egyetemre.

Az egyetem elvégzését követően 1929-től a Székesfehérvári Magyar Királyi Kultúrmérnöki Hivatal kötelékében kapott munkát, mint napidíjas mérnök.

1930-tól állami kiküldetésben a Kapos Folyó szabályozási kiviteli munkáinál dolgozott. 1931-től a Kapos Vízi Társulat mérnöke, majd főmérnöke lett. A Kapos szabályozási munkája mellett a lehetséges öntözések későbbi kiépítése érdekében elsőként végzett hidrológiai méréseket, elsősorban a kisvizek mennyiségének megállapítására, valamint telepített vízmérce állomásokat és megindította a rendszeres leolvasást és adatkezelést.

Ugyanebben az évben nősült. Házasságából négy gyermek született, aki mellett még egy örökbefogadott gyermeket is felnevelt.

1940/41-ben katonai szolgálatot teljesített a Keleti Kárpátokban és a Délvidéken, ahol mérnöki tudását használva különböző út-és hídépítési feladatokban vett részt. 1944-1945 között Szombathelyen teljesített szolgálatot, mint mérnök zászlós.

A háborút követően a Polgármesteri Hivatalnál végzett közmunkát, melynek során a városi hidak helyreállítása volt a feladata.

Hazatérése után a társulati munkahelyén jelentkezett, többek közt részt vett a földreformhoz kapcsolódó geodéziai munkákban.

A vízi-társulatok államosításakor állami szolgálatba került. 1948-tól a Szekszárdi Ár-és belvízvédelmi Kirendeltség vezetője. Az akkori korban a vízügyi szervezet folyamatosan átszervezték, melynek kapcsán a szekszárdi munkahelye is sokszor nevet változtatott.

Ebben az időben a szekszárdi központ legfontosabb feladata a Duna jobb parti védtöltéseinek, a Sió védtöltéseinek rendezése, valamint belvíz öblözetek főcsatornáinak jó karba helyezése volt.

A különböző átszervezések folyamán a vízgazdálkodási feladatok végrehajtása akadozott, emellett a népgazdasági érdekek és követelmények változása is szükségessé tette az egységes vízügyi szolgálat kialakítását.

1953 novemberében megalakult a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság, székesfehérvári központtal, melynek igazgatóhelyettes-főmérnöki beosztását kapta. Meghatározó szerepe volt az igazgatóság szervezeti kialakításában.

A hatékony, szakmailag megfelelő szintű szervezet kialakítása nem volt egyszerű feladat. Vízügyi szolgálat egységesítési folyamatában figyelembe kellett venni a gazdasági ágazatok, tanácsi szervek, mezőgazdasági szervezetek növekvő igényeit is. A megváltozott elvárások figyelembe vételével kellett kialakítani az igazgatóság belső struktúráját (osztályokat, csoportokat), majd a gépesítés fejlesztésére gépüzemet.

A Vízügyi szervezettel szembeni megváltozott feladatok indokolták a területi szervek feladatainak újragondolását, szervezeti felépítésének átalakítását. Így kerültek az operatív feladatok a szakaszmérnökségekhez.

Az igazgatóság működési területe Fejér, Veszprém, Tolna megyére, valamint a Balaton teljes területére terjedt ki. Ennek megfelelően alakultak a szakmai feladatok is, melyben kiemelt szerepet kapott az árvízvédelem.

Az 1954-es és az 1956-os dunai árvíz tapasztalatai alapján meghatározott új mértékadó árvízszint figyelembevételével kellett építeni a védműveket, kialakítani a védelmi szervezetet. Meghatározó szerepe volt az árvízvédelmi munkák irányításában és a Sió árvízkapu építésének előkészítésében. Az árvízvédelmi munkák szakszerű végzéséért 1954-ben és 1956-ban is Munkaéremérem kitüntetését kapott.

A vízrendezési és vízhasznosítási feladatok növekedésével, szakmai irányításával alakították ki a mezőgazdasági igényeket is figyelembe vevő komplex vízgazdálkodás szempontjait.

Irányításával kezdődtek a Velencei-tavi komplex vízgazdálkodási feladatok. Már ekkor a vízszint-szabályozást látta a tavi vízgazdálkodás alapvető kérdésének, melyhez kapcsolódóan kezdődött meg a zámolyi tározó tervezése.

A Balatonnal kapcsolatos szabályozási tervvel már az 50-es években foglalkozott és jelentős szerepe volt abban, hogy létrejött 1960-ban a Balatoni Vízügyi Kirendeltség, mely az Igazgatóság szakmai felügyeletével végezte a Balaton vízgazdálkodási feladatait.

Fejér Vilmos az Igazgatóság megalakulásától nyugdíjba vonulásáig a szervezet meghatározó személyisége volt. Jelentős szerepe volt abban, hogy az Igazgatóság az ország egyik legjelentősebb szakmailag legelismertebb igazgatósága lett.

Kiváló elméleti és gyakorlati szakmai tudása kiemelkedő emberi tulajdonságokkal párosult. Nagyban hozzájárult az Igazgatóság szellemiségének kialakításához.

1964-ben vonult nyugdíjba, amikor is megkapta a Munkaéremrend bronz fokozatát. A hivatali munkája mellett végig tagja volt a Hidrológiai Társaságnak, ahol rendszeresen tartott szakmai előadásokat.

Forrás:

50 éves a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság